

RESUM DE JURISPRUDÈNCIA

TRIBUNAL CONSTITUCIONAL

PLE

1. [Sentència](#) de 23 de juny de 2026, del Ple del Tribunal Constitucional, per la qual s'estima el segon recurs d'empara interposat pel Grup Parlamentari Socialista de l'Assemblea de Madrid contra un acord de la Mesa de l'esmentada Cambra legislativa pel qual es va proposar la **tramitació pel procediment de lectura única d'una proposició de llei** sobre Radio Televisión Madrid i, en conseqüència, **sense la possibilitat de presentar esmenes** per part dels diputats i diputades i dels grups parlamentaris.

El Ple del Tribunal Constitucional, per majoria, resol estimar el recurs d'empara interposat pels diputats i diputades del Grup Parlamentari Socialista de l'Assemblea Legislativa de la Comunitat de Madrid contra l'acord de la Mesa de l'esmentada Cambra legislativa madrilenya, de 28 de març de 2022, que va proposar al Ple de l'Assemblea que acordés la tramitació pel procediment de lectura única de la Proposició de Llei de modificació de la Llei 8/2015, de Radio Televisión Madrid, que va donar lloc a l'aprovació de la Llei 3/2022, de 28 d'abril.

La sentència del Ple del Tribunal Constitucional manifesta que aquest és el segon recurs d'empara interposat contra un acord de la Mesa de l'Assemblea Legislativa de Madrid mitjançant el qual es va proposar al Ple de la Cambra la tramitació pel procediment de lectura única d'una proposició de Llei de modificació de la Llei 8/2015, de Radio Televisión Madrid, que va donar lloc a l'aprovació de la Llei 1/2021, de 9 de juny; sentència que va estimar el recurs d'empara, als arguments jurídics de la qual es remet la present resolució.

Concretament, es declara el següent:

- En primer lloc, que les decisions de la Mesa de l'Assemblea de Madrid van vulnerar el dret constitucional dels diputats i diputades demandants a l'exercici del càrrec parlamentari, consagrat a l'article 23.2 de la Constitució espanyola, atès que la tramitació de la proposició de Llei pel procediment de lectura única va impedir a la resta de diputats i diputades l'exercici del dret a presentar esmenes.
- En segon lloc, reitera que la Mesa de la Cambra està obligada a no proposar la tramitació d'una proposició de Llei pel procediment de lectura única —que, d'acord amb el Reglament de l'Assemblea de Madrid de 2011, comportava

automàticament la pèrdua del dret de presentació d'esmenes— quan no concorri cap dels supòsits que justifiquen aquesta limitació del dret d'esmena, com ara que la proposta hagués estat sol·licitada per unanimitat dels diputats i diputades o dels grups parlamentaris.

En conseqüència, s'acorda anul·lar els acords de la Mesa de l'Assemblea Legislativa de Madrid, indicant que no escau efectuar, en aquest recurs d'empara, cap pronunciament ni deduir cap efecte del seu pronunciament sobre la constitucionalitat de la llei finalment aprovada, ni tampoc sobre el Reglament de la Cambra, atès que aquest va ser modificat posteriorment per la mateixa assemblea legislativa pel que fa a la regulació del procediment de lectura única.

La sentència, que no va ser aprovada per unanimitat, compta amb els vots particulars de la magistrada Concepción Espejel Jorquera i dels magistrats Ricardo Enríquez Sancho, Enrique Arnaldo Alcubilla, César Tolosa Tribiño i José María Macías Castaño.

TRIBUNAL SUPREM

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

2. [Sentència 668/2026](#), d'1 de juny, de la Secció 5a de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, per la qual es desestima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per l'Ajuntament d'Abarán (Múrcia) contra la sentència de 22 de març de 2024 dictada per la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Múrcia i estableix doctrina jurisprudencial sobre el **règim jurídic de les reclamacions per incompliment dels convenis urbanístics**.

La Secció 5a de la Sala Tercera del Tribunal Suprem desestima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per la representació processal de l'Ajuntament d'Abarán (Múrcia) davant la sentència de 22 de març de 2024 dictada per la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Múrcia, declarant-la ajustada a dret.

Així mateix, estableix doctrina jurisprudencial en relació amb el règim jurídic de les reclamacions derivades de l'incompliment dels convenis urbanístics per part de l'Administració, afirmant que l'incompliment d'un conveni urbanístic per si mateix no justifica el reconeixement d'una responsabilitat patrimonial, sinó que cal acreditar la concurrència dels requisits legalment exigits per a aquesta figura jurídica. Igualment, afirma que només pot operar la responsabilitat patrimonial, atès que no existeix responsabilitat contractual, ja que els convenis urbanístics no tenen la naturalesa

jurídica de contractes i, per tant, queden exclosos de l'aplicació de la normativa de contractació pública.

Els antecedents de la sentència són els següents:

- La representació processal del Sr. Saturnino i d'altres interessats va formular una reclamació de responsabilitat patrimonial davant l'Ajuntament d'Abarán per l'incompliment de les obligacions derivades del conveni urbanístic subscrit el 7 de juny de 2006.
- Aquesta reclamació va ser desestimada per silenci administratiu negatiu i, davant aquesta desestimació presumpta, la representació processal del Sr. Saturnino i d'altres interessats va interposar recurs contenciós administratiu davant el Jutjat Contenciós Administratiu número 5 de Múrcia, que mitjançant sentència de 23 de juny de 2022 va estimar el recurs i va declarar l'obligació de l'Ajuntament d'indemnitzar els recurrents, en concepte de responsabilitat patrimonial, amb la quantitat de 388.721 euros més els interessos legals meritats.
- Contra aquesta sentència, la representació processal de l'Ajuntament d'Abarán va interposar recurs d'apel·lació davant la Secció 1a de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Múrcia, que el va desestimar mitjançant sentència de 22 de març de 2024.
- Contra aquesta sentència desestimatòria, la representació processal de l'Ajuntament d'Abarán va interposar recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.
- La Secció 1a de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, mitjançant interlocutòria de 26 de març de 2025, va acordar:
 - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
 - Declarar que la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència consisteix a precisar i complementar la jurisprudència del Tribunal Suprem en relació amb:

«Aclarir, reforçar o complementar la jurisprudència en relació amb el règim jurídic de les reclamacions derivades de l'incompliment dels convenis urbanístics per causa imputable a l'Administració».

- Identificar com a normes jurídiques que, en principi, han de ser objecte d'interpretació els articles 1091, 1124 i 1256 del Codi civil i els articles 32 i 34 de la Llei 40/2015, d'1 d'octubre, de règim jurídic del sector públic.

La sentència, per donar resposta a la qüestió d'interès cassacional objectiu plantejada, estableix els arguments jurídics següents:

- D'acord amb la doctrina consolidada de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, expressada principalment a la sentència de 24 de juny de 2024, els convenis urbanístics tenen una naturalesa jurídica complexa. Atès que no existeix una regulació detallada dels convenis urbanístics a la legislació urbanística tradicional i que actualment aquesta matèria correspon principalment a la normativa autonòmica, ha estat la jurisprudència la que ha configurat el seu règim jurídic, entenent que constitueixen un mecanisme de participació ciutadana en l'execució del planejament urbanístic.
- Afirmar de manera contundent que els convenis urbanístics no tenen en cap cas la naturalesa jurídica de contractes administratius ni privats, de manera que queden exclosos de l'aplicació de la normativa contractual, especialment de la Llei de contractes del sector públic.
- Tanmateix, això no significa que estiguin mancats de regulació. La doctrina jurisprudencial ha afirmat que el seu règim jurídic es troba als articles 32 i següents, especialment a l'article 49, de la Llei 40/2015, d'1 d'octubre, de règim jurídic del sector públic, i han de complir els requisits exigits per aquesta normativa.
- Pel que fa a l'aplicació de la responsabilitat patrimonial en cas d'incompliment de les seves clàusules, la sentència assenyala que aquesta figura jurídica és aplicable. Ara bé, l'incompliment del conveni per si mateix no dona lloc automàticament a una indemnització, sinó que és necessari acreditar la concurrència dels requisits legalment exigits per al reconeixement de la responsabilitat patrimonial: l'existència d'un dany causat pel funcionament normal o anormal de l'Administració que el particular no tingui el deure jurídic de suportar, que el dany sigui efectiu, avaluable econòmicament i individualitzat, i que existeixi una relació de causalitat entre l'actuació administrativa i el perjudici produït.

D'acord amb tot això, la sentència resol la qüestió d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en el sentit que:

«L'incompliment d'un conveni urbanístic no pot resoldre's mitjançant les categories pròpies de la responsabilitat contractual, sinó mitjançant el règim específic dels convenis administratius, havent-se d'articular la responsabilitat que pugui derivar-se del seu incompliment a través dels mecanismes propis del dret públic, entre ells la modificació del conveni, la seva resolució per causes legalment previstes i, si escau, la indemnització dels perjudicis derivats d'una actuació administrativa quan concorrin els requisits exigits per al reconeixement de la responsabilitat patrimonial de les administracions públiques».

Per tot això, desestima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per l'Ajuntament d'Abarán davant la sentència de 22 de març de 2024 dictada per la Secció 1a de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Múrcia, que confirma íntegrament per ajustar-se a dret.

3. [Sentència 692/2026](#), de 3 de juny, de la Secció 4a de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, per la qual es desestima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per la representació processal de la UTE Sotocan i Indra Sistemas contra la sentència de 10 de maig de 2024 dictada per la Secció 1a de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Canàries, i fixa com a doctrina que, en el cas d'un **contracte de serveis la adjudicació del qual ha estat declarada nul·la per sentència judicial ferma**, en què es reconeix el dret d'una nova adjudicatària a l'adjudicació del contracte, l'Administració, sense deixar de procedir a la immediata execució de la sentència, pot fer ús de la facultat d'exigir la continuació de la prestació del servei per l'anterior adjudicatària fins que pugui ser assumit per la nova, per evitar perjudicis a l'interès públic.

La Secció 4a de la Sala Tercera del Tribunal Suprem desestima el recurs d'interès cassacional objectiu interposat per la UTE formada per les mercantils Sotocan i Indra Sistemas contra la sentència de 10 de maig de 2024 dictada per la Secció Primera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Canàries i estableix com a doctrina jurisprudencial que:

«Havent-se declarat la nul·litat de l'adjudicació d'un contracte de serveis per sentència judicial ferma, en la qual es reconeix el dret d'una nova adjudicatària a l'adjudicació, l'Administració, sense deixar d'iniciar la immediata i efectiva execució de la sentència, pot fer ús de la facultat que li atorgava l'article 35.3 del Reial decret legislatiu 3/2011, de 14 de novembre, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de contractes del sector públic (TRLCSP) (actual article 64.3 de la Llei 9/2017), durant el període necessari per a la incorporació de la nova adjudicatària, fins que s'iniciï la prestació del nou contracte».

És a dir, es reconeix la facultat de l'Administració d'exigir a l'anterior adjudicatària que continuï prestant el servei en les mateixes condicions fins a la incorporació efectiva de la nova adjudicatària, sense perjudici de l'obligació d'executar immediatament la sentència ferma.

Els antecedents de la sentència són els següents:

- El 2 de gener de 2016, el Cabildo de Gran Canària va adjudicar a la UTE Zona Nord el contracte de serveis de manteniment de carreteres de la zona nord de l'illa.
- Diverses empreses licitadores, entre elles LEM, Infraestructuras y Servicios S.L., van interposar recurs especial en matèria de contractació contra l'adjudicació.
- Aquest recurs va ser desestimat per resolució de 2 de març de 2017 pel Tribunal Administratiu de Contractació del Cabildo de Gran Canària.
- Contra aquesta resolució, la mercantil LEM va interposar recurs contenciós administratiu davant el Tribunal Superior de Justícia de Canàries, que va ser estimat per sentència de 4 de juny de 2019, declarant la nul·litat de l'adjudicació.
- Un cop ferma la sentència, el Cabildo de Gran Canària va adoptar una doble actuació:
 - D'una banda, va iniciar els tràmits per adjudicar el contracte a la nova adjudicatària reconeguda judicialment (LEM).
 - D'altra banda, va acordar, mitjançant resolució de 30 d'octubre de 2019 i en aplicació de l'article 35 del TRLCSP, la continuïtat del servei per part de la UTE anterior, per raons d'interès públic i per evitar la paralització del servei.
- Contra aquesta resolució, la UTE anterior adjudicatària va interposar recurs contenciós administratiu davant el Jutjat Contenciós Administratiu número 6 de Las Palmas, que el va estimar parcialment per sentència de 29 de setembre de 2022.
- Davant aquesta sentència, el Cabildo va interposar recurs d'apel·lació, que va ser estimat per la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Canàries mitjançant sentència de 10 de maig de 2024, considerant ajustada a dret l'aplicació de l'article 35.3 del TRLCSP.
- Contra aquesta sentència, la UTE va interposar recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.

- La Secció Primera (d'Admissió) de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, mitjançant interlocutòria de 25 de juny de 2025, va acordar:
 - Admetre a tràmit el recurs i declarar-lo d'interès cassacional objectiu.
 - Determinar que la qüestió consisteix a establir si, declarada nul·la una adjudicació per sentència ferma, l'Administració pot acordar la continuïtat del contracte en aplicació de l'article 35.3 TRLCSP mentre s'incorpora la nova adjudicatària.
 - Identificar com a normes rellevants els articles 117.3 i 118 CE, l'article 18 de la LOPJ, els articles 103 i 104 LJCA i l'article 35.3 TRLCSP.

La sentència, després d'analitzar aquestes normes, fixa que:

- L'article 35.3 TRLCSP permet la continuïtat del contracte declarat nul si la seva interrupció genera un greu perjudici al servei públic.
- Aquesta facultat no és incompatible amb el deure d'executar les sentències judicials fermes de manera efectiva i immediata.
- No s'ha de confondre aquesta continuïtat amb una pròrroga contractual, ja que en aquest cas el contracte ha estat declarat nul.

Per tot això, la sentència desestima el recurs de cassació interposat per la UTE i confirma la sentència de 10 de maig de 2024 del Tribunal Superior de Justícia de Canàries.

4. [Sentència 720/2026](#), de 9 de juny, de la Secció 3a de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, per la qual s'estima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per la representació processal de la Junta d'Andalusia contra la sentència de 10 de maig de 2023 dictada per la Secció 1a de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia d'Andalusia en matèria de **reintegrament de subvencions i termini de prescripció de l'acció de l'Administració per exigir el reintegrament**, i estableix doctrina jurisprudencial en el sentit que el requeriment d'esmena o complement de la justificació documental interromp el termini de prescripció del dret de l'Administració a reconèixer o liquidar el reintegrament, de conformitat amb el que disposa l'article 39.3.a) de la Llei general de subvencions.

La Secció 3a de la Sala Tercera del Tribunal Suprem estima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per la representació processal de la Junta d'Andalusia contra la sentència de 10 de maig

de 2023 dictada per la Secció 1a de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia d'Andalusia, que casa i anul·la, ordenant retrotraure l'expedient al moment immediatament anterior al de dictar la sentència recorreguda en cassació, als efectes que es dicti una nova sentència en la qual es resolguin les qüestions plantejades, sense que es pugui declarar la prescripció del dret de l'Administració a reconèixer o liquidar el reintegrament de la subvenció, atès que aquesta qüestió ha quedat resolta per la sentència del Tribunal Suprem de 5 de juny de 2026.

A més, en resoldre la qüestió d'interès cassacional objectiu plantejada, fixa doctrina jurisprudencial en relació amb la prescripció i la interrupció del termini d'exercici de l'acció de l'Administració per reconèixer o liquidar el reintegrament de subvencions en el sentit de:

«Declarar que al requeriment d'esmena o complement de la justificació documental, formulat a l'empara del que disposa l'article 71.2 del Reglament de la Llei general de subvencions, aprovat pel Reial decret 887/2006, de 21 de juliol, se li ha de reconèixer la virtualitat d'interrompre el termini de prescripció del dret de l'Administració a reconèixer o liquidar el reintegrament, de conformitat amb el que disposa l'article 39.3.c) de la Llei 38/2003, de 17 de novembre, general de subvencions.»

Els antecedents de la sentència són els següents:

- La representació processal de la mercantil «Industrias Gráficas Gaditanas, S.L.» va interposar recurs contenciós administratiu contra la resolució d'1 de juliol de 2020 del delegat territorial de Cadis de la Conselleria d'Ocupació, Formació i Treball Autònom de la Junta d'Andalusia, referent a la liquidació final de les despeses d'accions formatives per a l'ocupació de la subvenció concedida mitjançant resolució de 28 de desembre de 2011, així com contra la resolució del mateix organisme per la qual es declarava que l'entitat recurrent havia incorregut en una causa determinant de reintegrament de la subvenció atorgada i s'acordava el reintegrament de 61.943 euros de principal més 18.101 euros en concepte d'interessos de demora.
- Aquest recurs va correspondre i es va substanciar davant la Secció 1a de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia d'Andalusia, que, mitjançant sentència de 10 de maig de 2023, va estimar parcialment el recurs contenciós administratiu, en considerar que el dret de l'Administració per exigir el reintegrament de la subvenció havia prescrit, ja que l'inici del termini de prescripció de quatre anys s'havia produït el 13 de desembre de 2012, data en què l'entitat subvencionada va justificar l'ajut. Per tant, el termini de prescripció finalitzava el 13 de desembre de 2016.

La sentència va considerar que, entre l'inici i la finalització del termini de prescripció, l'Administració no havia dut a terme cap actuació interruptiva. Tot i reconèixer que hi havia existit un requeriment d'aportació de documentació justificativa exigida a les bases reguladores, va concloure que aquest requeriment no interrompia el termini de prescripció del dret de l'Administració a exigir el reintegrament de la subvenció.

- Davant aquesta sentència, la representació processal de la Junta d'Andalusia va interposar recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.
- La Secció 1a de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, mitjançant interlocutòria de 2 de novembre de 2023, va acordar:
 - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
 - Declarar que la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència consisteix a interpretar l'article 39.3.a) de la Llei general de subvencions en relació amb l'article 71.2 del Reglament de la Llei general de subvencions, a fi d'aclarir si els requeriments d'aportació de documentació efectuats per l'Administració a l'empara de l'article 71.2 del Reglament tenen o no eficàcia interruptiva als efectes previstos a l'article 39.3.c) de la Llei general de subvencions.
 - Identificar com a normes jurídiques que, en principi, han de ser objecte d'interpretació l'article 39.3.a) de la Llei 38/2003, de 17 de novembre, general de subvencions, en relació amb l'article 71.2 del Reglament de la Llei general de subvencions, aprovat pel Reial decret 887/2006, de 21 de juliol, sens perjudici que la sentència pugui estendre's a altres disposicions si així ho exigeix el debat final del recurs.

La sentència, després d'analitzar els articles 30 (justificació de subvencions), 32 (comprovació de subvencions), 37 (causes de reintegrament) i 39 (prescripció) de la Llei general de subvencions, així com els articles 71 i 84 del seu Reglament de desplegament, i les al·legacions de les parts, arriba a la conclusió i fixa com a doctrina jurisprudencial que:

«Al requeriment d'esmena o complement de justificació documental de la subvenció, formulat a l'empara del que disposa l'article 71.2 del Reglament de la Llei general de subvencions, aprovat pel Reial decret 887/2006, de 21 de juliol, se li reconeix eficàcia interruptiva del termini de prescripció del dret de l'Administració a reconèixer o

liquidar el reintegrament de la subvenció, de conformitat amb el que disposa l'article 39.3.c) de la Llei 38/2003, de 17 de novembre, general de subvencions.»

En conseqüència, aplicant la doctrina jurisprudencial anteriorment establerta, aquesta sentència resol estimar el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per la Junta d'Andalusia contra la sentència de 10 de maig de 2023 dictada per la Secció 1a de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia d'Andalusia, sentència que casa i anul·la.

5. [Sentència 725/2026](#), de 10 de juny, de la Secció 4a de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, per la qual s'estima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per la representació processal de la Diputació Foral de Biscaia contra la sentència de 8 de maig de 2024 dictada per la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia del País Basc i per la qual s'estableix que, davant una **situació de risc imprevisible que comporta un desequilibri econòmic entre les parts en un contracte de subministrament**, no legitima el contractista per resoldre unilateralment el contracte, ja que la resolució només pot ser acordada per l'Administració prèvia tramitació del corresponent expedient. Així mateix, s'afirma que la suspensió del subministrament per part del contractista pot ser considerada un incompliment culpable, en funció de les circumstàncies de cada cas, als efectes de la incautació de la garantia i del reconeixement d'una indemnització de danys i perjudicis.

La Secció 4a de la Sala Tercera del Tribunal Suprem estima íntegrament el recurs d'interès cassacional objectiu interposat per la representació processal de la Diputació Foral de Biscaia contra la sentència de 8 de maig de 2024 dictada per la Secció Primera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia del País Basc, que es casa i anul·la per no ser conforme a dret.

Resol la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu en el sentit que, en els contractes de subministrament, una situació de risc imprevisible que comporta un desequilibri econòmic entre les parts no habilita el contractista per a la resolució unilateral del contracte, ja que aquesta només pot ser acordada per l'Administració. Així mateix, declara que la suspensió unilateral del subministrament per part del contractista pot ser qualificada com a incompliment culpable, segons les circumstàncies del cas, als efectes de la incautació de la garantia i del reconeixement d'una indemnització de danys i perjudicis.

Els antecedents de la sentència són els següents:

- La societat mercantil Multienergía Verde S.L. va resultar adjudicatària del contracte de subministrament de gas de la Diputació Foral de Biscaia per als anys 2020 i 2021.
- L'1 d'octubre de 2021, aquesta entitat va comunicar a la Diputació la suspensió del subministrament a partir del 7 d'octubre, a causa de l'increment superior al 400% en el preu del gas natural des de la formalització del contracte, i tenint en compte que no es preveia cap revisió de preus.
- Davant aquesta situació, la diputada foral d'Administració Pública i Relacions Institucionals va dictar ordre de 24 de març de 2022 mitjançant la qual: d'una banda, resolva el contracte per incompliment culpable del contractista; i, d'altra banda, acordava la incautació de la garantia definitiva i exigia una indemnització de 22.144,78 euros més interessos per danys i perjudicis.
- Contra aquesta ordre, el contractista va interposar recurs contenciós administratiu davant el Jutjat Contenciós Administratiu número 5 de Bilbao, que va estimar el recurs en considerar justificada la suspensió del subministrament per la teoria del risc imprevisible.
- Contra aquesta sentència, la Diputació Foral de Biscaia va interposar recurs d'apel·lació davant la Secció Primera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia del País Basc, que el va desestimar mitjançant sentència de 8 de maig de 2024, confirmant la decisió de primera instància.
- Contra aquesta sentència, la representació processal de la Diputació Foral de Biscaia va interposar recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.
- La Secció Primera (d'Admissió) de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, mitjançant interlocutòria d'11 de juny de 2025, va acordar:
 - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
 - Declarar que la qüestió consisteix a determinar:

«Si, en els contractes de subministrament, el contractista pot resoldre unilateralment el contracte quan concorre un desequilibri econòmic derivat d'un risc imprevisible, i si, en aquest cas, la suspensió del subministrament pot considerar-se un incompliment culpable als efectes de la incautació de la garantia i la indemnització de danys i perjudicis».

- Identificar com a normes jurídiques objecte d'interpretació els articles 189, 190, 209, 211.1 f) i g), i 213.3 de la Llei 9/2017, de contractes del sector públic.

La sentència, després d'analitzar les al·legacions de les parts i definir la teoria del risc imprevisible com una situació que no podia ser prevista raonablement en el moment de la celebració del contracte i que altera greument el seu equilibri econòmic, estableix la doctrina següent:

«Davant un risc imprevisible no és lícita la resolució unilateral del contracte de subministrament per part del contractista, i la qualificació de l'incompliment com a culpable dependrà de la ponderació de les circumstàncies de cada cas».

En conseqüència, la sentència estima el recurs de cassació interposat per la Diputació Foral de Biscaia i anul·la la sentència de 8 de maig de 2024 dictada pel Tribunal Superior de Justícia del País Basc.

6. [Sentència 743/2026](#), de 15 de juny, de la Secció 4a de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, per la qual s'estima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per diversos funcionaris i funcionàries d'administració local amb habilitació de caràcter nacional contra la sentència de 18 de juliol de 2024 dictada per la Secció 7a de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Madrid i resol la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu en el sentit que «en els **concursos de provisió de llocs de treball o de promoció a la categoria superior del personal funcionari d'administració local amb habilitació de caràcter nacional**, s'han de valorar per separat, com a mèrits generals, les titulacions de llicenciatura i de grau universitari acreditades pels funcionaris participants sempre que no es trobin en una línia de progressió homogènia entre ambdues titulacions i que, per valorar si existeix aquesta progressió homogènia, a més de la denominació de les titulacions, s'hauran de valorar els continguts dels plans formatius i de les matèries acadèmiques que hagin permès l'obtenció dels títols».

La Secció 4a de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, d'una banda, estima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per la Sra. Angélica i 14 persones més, totes elles funcionàries d'administració local amb habilitació de caràcter nacional, contra la sentència de 18 de juliol de 2024 dictada per la Secció Setena de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Madrid, sentència que casa i anul·la per no ser conforme a dret; i, d'altra banda, estima el recurs contenciós administratiu interposat contra diverses resolucions de la Direcció General de la Funció Pública del Ministeri d'Hisenda i Funció Pública, ordenant a aquest organisme que dugui a terme una nova valoració,

com a mèrits generals, de les titulacions universitàries acreditades pels recurrents, tots ells funcionaris amb habilitació de caràcter nacional, d'acord amb la doctrina establerta en la mateixa sentència.

Pel que fa a la doctrina jurisprudencial fixada en aquesta resolució, en resposta a la qüestió d'interès cassacional objectiu plantejada, estableix que:

«En els concursos de provisió de llocs de treball i/o de promoció a la categoria superior del personal funcionari d'administració local amb habilitació de caràcter nacional, es valoraran per separat, com a mèrits generals, les titulacions de llicenciatura i de grau universitari acreditades pels funcionaris participants sempre que no es trobin en una línia de progressió homogènia entre ambdues titulacions. Per valorar aquesta progressió homogènia, a més de la denominació de les titulacions, s'haurà d'examinar el contingut dels plans formatius i de les matèries acadèmiques que hagin permès l'obtenció dels títols».

Els antecedents de la sentència són els següents:

- En data 21 de desembre de 2021 es va publicar la relació individualitzada dels mèrits generals dels funcionaris d'administració local amb habilitació de caràcter nacional (FHN) de la convocatòria per al concurs unitari de l'any 2021 i, el 13 de juliol de 2022, es va publicar la relació individualitzada dels mèrits generals dels FHN, així com les bases del concurs unitari corresponent a l'any 2022, mitjançant resolució de la Direcció General de Funció Pública.
- Davant aquestes resolucions, els Srs. Evelio, Celso i Rómulo van interposar recurs de reposició, que va ser desestimat.
- Els recurrents anteriorment esmentats i 12 interessats més van interposar recurs contenciós administratiu contra les esmentades resolucions; recurs que va ser desestimat per sentència de 18 de juliol de 2024 dictada per la Secció 7a de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Madrid.
- Contra aquesta sentència desestimatòria, els interessats, tots ells funcionaris d'administració local amb habilitació de caràcter nacional, van interposar recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.
- La Secció Primera (d'Admissió) de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, mitjançant interlocutòria de 4 de juny de 2025, va acordar:
 - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.

- Declarar que la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència consisteix a determinar:

«Si, als efectes de la valoració dels mèrits generals en els concursos de provisió de llocs de treball o en l'accés a una categoria superior del personal funcionari d'administració local amb habilitació de caràcter nacional, són susceptibles de valoració els títols de llicenciat o de graduat universitari d'aquest personal quan ja ostenta una titulació de llicenciatura».

- Identificar com a normes jurídiques que, en principi, han de ser objecte d'interpretació les contingudes a l'article 2.4 de l'Ordre TFP/153/2021, de 16 de febrer, per la qual es regulen els mèrits generals del personal funcionari d'administració local amb habilitació de caràcter nacional; l'article 32.1.d) del Reial decret 128/2018, de 16 de març, pel qual es regula el règim jurídic dels funcionaris d'administració local amb habilitació de caràcter nacional; ambdós en relació amb l'article 37 de la Llei orgànica 6/2001, de 21 de desembre, d'universitats, així com el Reial decret 967/2014, de 21 de novembre, pel qual s'estableixen els requisits i el procediment per a l'homologació i declaració d'equivalència de titulacions i de nivell acadèmic universitari oficial i per a la convalidació d'estudis estrangers d'educació superior i per determinar la correspondència als nivells del marc espanyol de qualificacions per a l'educació superior dels títols oficials d'arquitecte, enginyer o llicenciat, arquitecte tècnic, enginyer tècnic i diplomad.

La sentència, després d'examinar la normativa anteriorment esmentada, així com les al·legacions de les parts, i partint del fet que es tracta de funcionaris d'administració local amb habilitació de caràcter nacional que estan en possessió d'una llicenciatura (normalment en dret o en ciències econòmiques) i d'un grau universitari (Pla Bolonya), resol la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència i fixa doctrina en els termes següents:

- «1. En els concursos de provisió de llocs de treball o d'accés a una categoria superior del personal funcionari d'administració local amb habilitació de caràcter nacional, es valoraran per separat, com a mèrits generals, les titulacions de llicenciat i de grau universitari acreditades pels funcionaris participants sempre que no es trobin en una línia de progressió homogènia entre aquestes titulacions.
2. Per a la valoració de l'esmentada progressió homogènia, a més de la denominació de les titulacions, s'haurà d'examinar el contingut dels plans formatius i de les matèries acadèmiques que hagin permès l'obtenció dels títols.»

Àrea de Presidència
Secretaria General

Aplicant aquesta doctrina al cas d'actuacions, la sentència resol estimar el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per diversos funcionaris i funcionàries d'administració local amb habilitació de caràcter nacional contra la sentència de 18 de juliol de 2024 dictada per la Secció 7a de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Madrid.